

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobkyně: T. N. T.
zastoupena advokátem Mgr. Markem Eichlerem,
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1,
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2024, č. j. OAM-761/ZA-ZA11-HA13-2024, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě,

takto:

Žalobě se přiznává odkladný účinek.

Odůvodnění:

- Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 9. 2024, OAM-761/ZA-ZA11-HA13-2024 rozhodl ve věci žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany tak, že řízení dle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zastavil, a to pro nepřipustnost žádosti podle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona.
- Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalovaného brojila žalobou s návrhem na přiznání odkladného účinku této žalobě.
- Důvody pro přiznání odkladného účinku žalobě spatřovala žalobkyně v tom, že v případě jeho nepřiznání vznikne žalobkyni závažná újma. V případě nepřiznání odkladného účinku žalobě, bude žalobkyně nucena odcestovat do domovského státu, i přesto, že dne 21. 9. 2024 zde porodila syna, který po svém otci získal trvalý pobyt. Žalobkyně uvedla, že nezletilý syn je miminko, které nemá dokončené všechna očkování, a nemůže tudíž s žalobkyní vycestovat do Vietnamu, nebo zde zůstat bez matky. Žalobkyně uvedla, že syna kojí, a je tedy nezbytné, aby se synem zůstala alespoň do doby, než budou všechna potřebná očkování dokončena. Žalobkyně uvedla, že v případě nepřiznání odkladného účinku žalobě by byl zasažen celý chod rodiny, kdy by žalobkyně byla odtržena od svého čerstvě narozeného syna. Současně žalobkyně zdůraznila, že je v jejím případě přiznání odkladného účinku jediným

prostředkem, jak lze dosáhnout toho, aby případný konečný úspěch žaloby nebyl jen formální, ale i faktický. V souladu se svým tvrzením odkázala žalobkyně na rozhodnutí NSS ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100, dále na rozsudek NSS ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005-96 a dále na usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2011, č. j. 3 A 203/2011-40. Žalobkyně na závěr uvedla, že v případě, že by žalobě nebyl přiznán odkladný účinek, hrozí enormní zásah do jejího rodinného života, kdežto na druhé straně stojí téměř nulová hrozící újma na straně jiných osob. Žalobkyně má za to, že přiznáním odkladného účinku žalobě nikomu žádná újma nevznikne. Žalobkyně současně uvedla, že přiznání odkladného účinku je v souladu s veřejným zájmem na dodržování zákonnosti, ústavnosti, mezinárodních závazků ČR a základních lidských práv orgány veřejné správy.

4. Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě vyjádřil tak, že navrhl jeho zamítnutí s tím, že žalobkyně neuvedla takové skutečnosti, které by svědčily pro přiznání odkladného účinku. Respektování pravomocných rozhodnutí představuje důležitý veřejný zájem. Soudní přezkum není vyloučen, lze se dát zastoupit advokátem, kterým je již žalobkyně zastoupena. Současná žádost o mezinárodní ochranu byla shledána jako opakovaná, proto nebyl důvod věc znovu meritorně posoudit.
5. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud nerozhoduje tak, že by předjímal rozhodnutí ve věci samé, ale zjišťuje existenci zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě uvedených v § 73 odst. 2 soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“). Zákon stanoví dvě podmínky, které musí být současně splněny k tomu, aby bylo možné přiznat žalobě odkladný účinek: (1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro žalobkyni nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; (2) přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
6. Bylo na žalobkyni, aby tvrdila a osvědčila naplnění první z podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě, tj. že by výkon nebo právní následky rozhodnutí pro ni znamenal nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Závisí na žalobkyni, zda upřesní, v čem má újma spočívat, a aby takto tvrzené skutečnosti patřičně doložila. Rozpor přiznání odkladného účinku s veřejným zájmem, popř. i újmu, jež by měla vzniknout jiným osobám, má tvrdit a osvědčovat žalovaný (srov. usnesení KS v Praze č. j. 45 A 4/2013-29 ze dne 6. 2. 2013, č. 2852/2013 Sb. NSS). Jen tehdy může soud posoudit, vznikne-li neprodleným výkonem nebo jinými právními následky správního rozhodnutí žalobkyni nepoměrně větší újma, resp. těžko nahraditelná či kompenzovatelná újma.
7. I v řízeních s jedním účastníkem však újma, která má hrozit žadateli o přiznání odkladného účinku žaloby, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní. Musí být významná natolik, aby v konkrétním případě nebylo výjimečně uplatněno pravidlo, že žaloba odkladný účinek nemá mít (§ 73 odst. 1 s. ř. s.). Významnou bude újma spíše tehdy, půjde-li sice při uplatnění rozhodnutí o následky vratné či napravitelné, avšak takového rázu, že způsobí žadateli vážné obtíže či významné poruchy v jeho

- životě, fungování, činnosti apod. (srov. unesení NSS č. j. 6 Afs 73/2014-56 ze dne 21. 5. 2014).
8. Veden těmito hledisky dospěl soud k závěru, že právní účinky napadeného rozhodnutí, mohou představovat citelnou újmu pro žalobkyni.
 9. Tato újma nespočívá v ohrožení osobní účasti v řízení o žalobě. Žalobkyně je v řízení zastoupena advokátem a její právo na soudní ochranu je tedy dostatečně zajištěno. Se svým zástupcem může komunikovat a udělovat mu pokyny prostřednictvím běžných komunikačních prostředků (nutnost osobního kontaktu se zástupcem neplyne z čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, zákona o advokacii či jiných předpisů, ani z okolností případu). Z toho obecného pohledu není v současné době právo žalobkyně na soudní ochranu ohroženo vůbec (srov. i usnesení NSS č. j. 2 Azs 273/2017-19 ze dne 5. 10. 2017).
 10. Podstatně jiná je situace ve vztahu k rodinnému životu žalobkyně. Z listinných důkazů se jeví nesporným, že žalobkyně je matkou nezletilého dítěte, narozeného teprve v září letošního roku. Je povinností žalobkyně zajistit tomuto dítěti péči, ochranu i výchovu (§ 880 a násl. občanského zákoníku). Právní, psychologický a etický význam této povinnosti matky není nijak umenšen tím, že ji zároveň má plnit také otec těchto dětí (obě děti mají právo na přítomnost a péči obou rodičů). Faktický výkon této povinnosti žalobkyně by byl podstatně omezen co do kvality i kvantity, pokud by ji mohla vykonávat pouze distančně. O zanedbatelnosti zásahu by bylo možno uvažovat, pouze pokud by dítě bylo vyššího věku, což zde rozhodně neplatí, když nezletilé dítě je v podstatě novorozenec a současně, tak jak plyne z vyjádření žalobkyně, je stále žalobkyní kojen. Právě u syna vzhledem k jeho věku trvá zvláště intenzivní potřeba přímého a trvalého kontaktu s matkou, a z „úředního“ pohledu i relativně krátké přerušení může nezletilé dítě negativně postihnout po zbytek života.
 11. Žalobkyně tedy osvědčila, že jí hrozí významná újma, která je nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám (žádné takové nejsou). Veřejný zájem na dodržování pobytových pravidel sice existuje, stejně tak i zájem na efektivním (tj. mimo jiné i neprodleném) výkonu správních opatření. Nad rámec tohoto obecně správného konstatování však žalovaný neosvědčil, že právě v případě žalobkyně je zájem natolik důležitý, aby vylučoval dočasnou úpravu poměru pro účely řízení o žalobě spočívající v dočasném zachování celistvosti rodiny žalobkyně.
 12. Proto soud odkladný účinek žalobě přiznal podle § 73 odst. 2 s. ř. s.
 13. O nákladech řízení o návrhu na přiznání odkladného účinku soud podle § 61 odst. 1 s. ř. s. zatím nerozhodoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není kasační stížnost přípustná [104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.].

Plzeň 19. prosince 2024

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně